

Αυτός που πρέπει να πεθάνει!

Γράφει ο
Πύρινος Λόγιος

Ένα είναι το σίγουρο στην εποχή και στις μέρες που ζούμε. **Ότι ακόμη ΔΕΝ τα είδαμε, ούτε τα ζήσαμε όλα.** Και μιλάω για την Ελλάδα αποκλειστικά. Την Ελλάδα με τα υπέροχα τοπία, τα πανέμορφα νησιά της, τον υπέργειο και υπόγειο πλούτο της, τους φιλόξενους και φιλότιμους ανθρώπους της, τις πεντακάθαρες θάλασσες, τον πανάρχαιο πολιτισμό της, την ενδοξότερη ιστορία **αλλά και τους απόλυτα διεφθαρμένους ηγέτες της.**

Εδώ και ένα χρόνο ακριβώς, η Ελλάδα κυβερνιέται από μια...οικογένεια, την πλουσιότερη οικογένεια της Ελλάδας και μία από τις πλουσιότερες

στην Ευρώπη. Την οικογένεια Μητσοτάκη. Με αιχμή του δόρατος τον υιό του εκλιπόντος Κ.Μητσοτάκη, Κυριάκο και «υπόγεια πρωθυπουργό» την αδελφή του Ντόρα Μπακογιάννη - Μητσοτάκη. Ο απόλυτος ξεπεσμός, για μια χώρα που κάποτε ήταν το σύμβολο της Δημοκρατίας και της ελευθερίας. Να κυβερνιέται «δημοκρατικά» από μια...οικογένεια! Πρωθυπουργός ο Κυριάκος, σκιώδης πρωθυπουργός η Ντόρα, δήμαρχος της πρωτεύουσας ο υιός της και ανηψιός Κώστας Μπακογιάννης, εξ απορρήτων του Μαξίμου ο ανηψιός Γρηγόρης Δημητριάδης και ο κατάλογος πάει βαθιά. Δεν είναι απλώς ένα πολιτικό φαινόμενο που όλως τυχαίως συνετέθη. Είναι ακριβώς το αποτέλεσμα της πλήρους υποταγής της Ελλάδας στα συμφέροντα των ξένων και των ντόπιων ελίτ που αντιπροσωπεύουν. Είναι η εικόνα μιας πλήρως κατεχόμενης χώρας, είναι η εικόνα μιας, τύποις και ουσία, αποικίας. **Σε οποιαδήποτε ευνομούμενη δυτική χώρα, μπροστά σε ένα τέτοιο φαινόμενο, θα ξεσηκώνονταν οι πάντες. Λαός, ΜΜΕ, δικαστική και νομοθετική εξουσία. Όχι όμως στην αποικία των Βαλκανίων, την πάλαι ποτέ λαμπερή Ελλάδα.**

Όλες οι εξουσίες του κράτους, υποτάχθηκαν σε αυτήν την οικογένεια. Εκτελεστική, νομοθετική, δικαστική και τέλος ακόμη και η λεγόμενη «4η εξουσία», τα ΜΜΕ. Όλοι δείχνουν να έχουν υποταχθεί, λαός, εφημερίδες, στρατός, αστυνομία, οι πάντες.

Όλοι;

Όχι! Κατηγορηματικά ΟΧΙ!

Υπάρχει ακόμη το «γαλατικό χωριό», δηλαδή μια μεγάλη μερίδα Ελλήνων που αντιστέκονται και θα αντιστέκονται πάντα στην κάθε μορφή εξουσίας που προσπαθεί να συντρίψει το φρόνημα τους, τον πατριωτισμό τους, τη θρησκεία τους, την ψυχή και την καρδιά τους. Είναι αυτή η ίδια η μερίδα που κατέβηκε με τον σταυρό στα χέρια και πλημμύρισε τη πλατεία Συντάγματος και την πλατεία Αριστοτέλους τον Ιούνιο του 2000 στα μεγάλα συλλαλητήρια για τις νέες «άθεες» ταυτότητες. Είναι η ίδια μερίδα που υπέγραψε κατά των ίδιων αυτών ταυτοτήτων τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, 3 εκατομμύρια υπογραφές, τις οποίες παρέδωσε ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Είναι η ίδια μερίδα που κατέκλυσε το Σύνταγμα και όλες τις πλατείες όλων των

ελληνικών πόλεων στο θέμα της Μακεδονίας. Είναι η ίδια μερίδα Ελλήνων, που αντιστάθηκε στα σχέδια του Μητσοτακείου και στα ΜΑΤ για τα νησιά και τους λαθρομετανάστες πριν ένα εξάμηνο. Είναι η ίδια μερίδα Ελλήνων που όρθωσε το ανάστημά της μπροστά στον Ερτογάν και τους 50.000 λαθραίους του στον Έβρο, γράφοντας άλλη μια επική σελίδα ηρωισμού στα μαύρα χρόνια της οικονομικής κατοχής.

Είναι όλοι αυτοί που έχουν κατά καιρούς υβριστεί από την επίσημη πολιτεία ως...ρατσιστές, ακροδεξιόι, φασίστες, πατριδοκάπηλοι, οπισθοδρομικοί, κομπλεξικοί, θρησκόληπτοι, «φίδια στον κόρφο του συστήματος των παγκοσμιοποιητών».

Κύριος εκφραστής όλων αυτών ή ενός μέρους αυτών, ένας «αλητάμπουρας» της δημοσιογραφίας, το «τρομερό παιδί» της 4ης Εξουσίας, που στάθηκε σχεδόν πάντα απέναντι σε όλες τις άλλες εξουσίες. Είτε με καθαρό, είτε με όχι και τόσο καθαρό τρόπο.

Ο Γιώργος Τράγκας.

Ο δημοσιογράφος, που δεν δίστασε να τα βάλει με όλους και με όλα, ακόμη και με την ίδια την Άγκελα Μέρκελ προσωπικά, αποδεικνύοντας για πολλοστή φορά, πως αυτός ο λαός, αυτός ο υπέροχος, περήφανος αλλά και τσαλαπατημένος λαός, έχει ακόμη ισχυρά

αντισώματα....

Εδώ και χρόνια, έχει κυκλοφορήσει ένα «απόφθεγμα» στη «πιάτσα» του Διαδικτύου, που λέει ότι «όποια ανθρώπινη προσωπικότητα μπει στην Wikipedia, παύει να είναι θνητή και γίνεται αιώνια». Ο Γιώργος Τράγκας κέρδισε τη θέση αυτή, ίσως και χωρίς να το έχει θελήσει επί της ουσίας. Τουλάχιστον όχι ακριβώς έτσι. Διότι η σελίδα που του αφιέρωσε ο γνωστός ιστοτόπος, δεν είναι και η καλύτερη. Κι αυτό διότι το λήμμα συνετάχθη

κυρίως από «αριστερούς» (εντός ή εκτός εισαγωγικών) νεοταξίτες, οι οποίοι τοποθέτησαν τις απόψεις τους με βάση τα αρνητικά δημοσιεύματα των διαφόρων «συνοδοιπόρων» τους που έχουν δημοσιευθεί σε ιστοσελίδες κατά καιρούς και τα οποία είναι φορτωμένα με λάσπη και κριτική που αγγίζει ή και ξεπερνάει τα όρια της μη ορθής ενημέρωσης, ακόμη και της ανηθικότητας. Τον έχουν π.χ. κατηγορήσει ότι το όνομά του φιγουράριζε στις κορυφές της περίφημης «λίστας Λαγκάρντ» και ότι σχηματίστηκε κατηγορητήριο εναντίον του, χωρίς όμως να αναφέρουν και το ότι αθώωθηκε πανηγυρικά. Απλή παράληψη ή εσκεμμένη αδιαφορία; Φυσικά οι ιθύνοντες του Wikipedia ουδόλως ενδιαφέρονται για το τεκμηριωμένο των πληροφοριών, αρκεί να αναφέρονται απλά...πηγές! Τώρα, αν οι πηγές αυτές είναι στο σύνολό τους παραπληροφορημένες, εμπαιθείς ή άδικες...ε, τότε το πρόβλημα το έχει η προσωπικότητα που αναλύεται στο λήμμα...

Ποιός φοβάται τον ...Γιώργο Τράγκα;

Ο Γιώργος Τράγκας έχει ... «επικηρυχθεί» από όλο το νεοταξίτικο και χρονίως υπόδουλο πολιτικό σύστημα. Αυτό είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Όμως, τι είναι αυτό που κάνει τον Τράγκα ...φόβητρο για όλους; Γιατί ένας απλός δημοσιογράφος διώκεται τόσο πολύ και τόσο συστηματικά; Τι είναι αυτό που έχει εκείνος και δεν το έχουν οι άλλοι επώνυμοι συνάδελφοί του; Μήπως οι ιδέες του; Οι πεποιθήσεις του; Ο «τσαμπουκαλίδικο» λόγος του; Οι εμμονές του για «πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια»; Για το ότι είναι... «δεξιό σκυλί»; Τι;

Για να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα με μια ολοκληρωμένη εικόνα, θα πρέπει να κάνουμε και μια αναδρομή στο παρελθόν του δημοσιογράφου και στα κύρια σημεία της πορείας του απ' όταν έγινε γνωστός μέσω του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης.

Ο Τράγκας ήταν γνωστό στέλεχος της «Βραδυνής», της εφημερίδας του αειμνήστου Τζώρτζη Αθανασιάδη, ενός πραγματικού ευπατρίδη της δημοσιογραφίας, που εκτελέστηκε με «συμβόλαιο θανάτου» από την ομάδα της 17 Νοέμβρη. Πολύ επιτυχημένη πορεία στην εν λόγω εφημερίδα, μια εφημερίδα που λάτρευε πραγματικά όσο κανείς άλλος τότε συντάκτης της.

Κι αυτό φάνηκε από τον αγώνα που έδωσε για να αποκτήσει το «σήμα» της «Βραδυνής» και να την επανεκδόσει ο ίδιος σύμφωνα με τα διαχρονικά στάνταρ που είχε η εφημερίδα ως προϊόν Τύπου. Στη συνέχεια, τέλη δεκαετίας '80, μεταπήδησε στην τηλεόραση της ΕΡΤ, όπου συμμετείχε με επιτυχία στην εκπομπή της νεαρής τότε Ρούλας Κορομηλά «Μια καλημέρα είναι αυτή» και έδινε το στίγμα της επικαιρότητας, καλύπτοντας το πολιτικό ρεπορτάζ της εκπομπής. Γρήγορα όμως έφυγε από εκεί, καθώς δεν ήταν αρεστό στην διοίκηση της ΕΡΤ το ...ύφος των ρεπορτάζ που έκανε και αυτά τα οποία έλεγε. Στη συνέχεια, μεταπηδά στο νεοσύστατο ραδιόφωνο του ΣΚΑΙ το οποίο δημιουργήθηκε από τους νέους αγοραστές του ομίλου της «Καθημερινής», την οικογένεια Αλαφούζου, η οποία «άρπαξε» τον όμιλο σχεδόν τσάμπα, μιας και ο ιδιοκτήτης της Γιώργος Κοσκωτάς είχε φυγαδευτεί από το παρακράτος του ΠΑΣΟΚ στην Αμερική για να γλυτώσει τη φυλακή από το τεράστιο σκάνδαλο που μόλις είχε σκάσει και παρέσυρε όλον τον τότε πολιτικό κόσμο στο βάραθρο. Ο Τράγκας όμως, αν και γνωστός υποστηρικτής της Νέας Δημοκρατίας του αείμνηστου Καραμανλή (ο ίδιος έχει αυτοχαρακτηριστεί ως δεξιός καραμανλικός), αρχίζει σιγά σιγά μέσω της εκπομπής του «Εν Αθήναις», να ασκεί κριτική στον τότε αρχηγό της ΝΔ Κ. Μητσοτάκη για ορισμένες ενέργειες του τελευταίου σχετικά με την πορεία του σκανδάλου Κοσκωτά και του ειδικού δικαστηρίου που είχε στηθεί για τις ευθύνες του Ανδρέα Παπανδρέου, του Μένιου Κουτσόγιωργα, του Γιώργου Πέτσου και άλλων στελεχών του ΠΑΣΟΚ αλλά και αργότερα, όταν ο Μητσοτάκης έγινε πρωθυπουργός για θέματα που αφορούσαν τους χειρισμούς του τελευταίου τόσο στην υπόθεση της βιομηχανίας τσιμέντου ΤΙΤΑΝ και την προσπάθεια που κατέβαλε η κυβέρνηση του στο να τη πάρει ο ιταλικός όμιλος «Καλτεστρούτσι», όσο και για τον άκρατο φιλελευθερισμό θατσερικού τύπου που επιδείκνυε η πολιτική του. Στο μεταξύ, είχε ξεσπάσει και άγριος πόλεμος μεταξύ του μεγαλοεφοπλιστή και ιδιοκτήτη της «Καθημερινής» Αριστείδη Αλαφούζου με την οικογένεια Μητσοτάκη και ο Τράγκας αυτομάτως μετατρέπεται σε ...αιχμή του δόρατος του ομίλου εναντίον του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη. Στον πόλεμο αυτόν, σύσσωμος ο δεξιός τύπος με μπροστάρη τον «Ελεύθερο Τύπο» του Δημήτρη Ρίζου, έβαλλε κατά της Καθημερινής αλλά και του ιδίου του Τράγκα (εμμέσως ή και ευθέως) καταγγέλλοντάς

τον για ...προδοτική συμπεριφορά εναντίον της παράταξης. Ακόμη θυμάμαι ένα σχόλιο που είχε γράψει ο αείμνηστος Δημήτρης Ρίζος στη σελίδα του στην εφημερίδα γράφοντας «Έλεος ρε Γιώργο, τόσος οχετός για τα συμφέροντα των Αλαφουζαίων; Πόσα τσέπωσες για να βγάλεις όνομα και να γίνεις το τσιράκι του; Τόσο πολύ νοσταλγείς τον εφιάλτη του ΠΑΣΟΚ;» Ο ίδιος δημοσιογράφος μάλιστα, από ένα σημείο και μετά, έκανε καθημερινά σχόλια για το περιεχόμενο της εκπομπής του Γιώργου Τράγκα. Ποιός όμως δικαιώθηκε από όλη αυτή την ιστορία; Ο Ρίζος με τα αιχμηρά του κομματικά σχόλια ή ο Τράγκας που δημιούργησε μέσω της μαχητικής του δημοσιογραφίας, έστω κι αν αυτή βόλευε μια χαρά τον Αλαφούζο; Η Ιστορία όπως έχει γραφτεί τα τελευταία χρόνια, «δείχνει» τον Γιώργο Τράγκα κι ας μην αρέσει σε κάποιους αυτό. Ο μεν Μητσοτάκης ανετράπη από το ενδοκομματικό «κίνημα» του Αντώνη Σαμαρά τρία μόλις χρόνια από την ανάληψη της πρωθυπουργίας και ο δε Τράγκας για πολλούς, έγινε εκείνος που συνέβαλλε τα μέγιστα στο να ανατραπεί προτού ο Μητσοτάκης γίνει ο ίδιος εφιάλτης για την Ελλάδα. Όπως και να έχει το πράγμα, ο Τράγκας δικαιώθηκε για ό,τι έλεγε εναντίον του του τέως «επίτιμου προέδρου της ΝΔ» κι ας ούρλιαζαν τα Νεοδημοκρατικά «τσακάλια».

Όλα τα παραπάνω γεγονότα συνέβαλλαν στο να εκτοξευτεί στο δημοσιογραφικό στέρωμα ο Γιώργος Τράγκας και οι προτάσεις για τηλεοπτική και ραδιοφωνική συνεργασία έπεφταν βροχή. Η εκπομπή του πάντα με τον ίδιο τίτλο «Εν Αθήναις» και πάντα την ίδια πρωινή ώρα (8.00 με 10.00) έσπαγε τα φράγματα της ακροαματικότητας το ένα μετά το άλλο, στεκόμενος πάντα απέναντι στη κάθε κυβέρνηση, έστω κι αν αυτή ήταν ομοούσια με την πολιτική ιδεολογία του. Φυσικά, μετά την άκρως επιτυχημένη πορεία στο ραδιόφωνο, ήρθε και η τηλεόραση με την εκπομπή «Χωρίς Αναισθητικό», όπου έστηνε στη κυριολεξία στον τοίχο τους καλεσμένους του πολιτικούς και τους έκανε να ζούν...εφιαλτικές στιγμές. Αυτή ακριβώς η μέθοδος τον έκανε πασίγνωστο σε όλη την Ελλάδα, αλλά από την άλλη δημιουργούσε και υποψίες ότι τα...έπαιρνε κατά καιρούς από όλες τις παρατάξεις αλλά και τα εκδοτικά συμφέροντα, τα οποία κυρίως εκμεταλλεύονταν τον δημοσιογραφικό του «τσαμπουκά» για έμμεσους εκβιασμούς προς το εκάστοτε «γκουβέρνο». Ο ίδιος άλλως τε, έχει παραδεχτεί κατά καιρούς, πως «έπεφτε θύμα» των συμφερόντων αυτών,

επειδή του πρόσφεραν θέση στα προγράμματα των σταθμών τους αποδεχόμενοι ελαφρά τη καρδία την ελευθεροστομία του και αργότερα, όταν προφανώς οι «εκβιασμοί» έπιαναν τόπο, να απολύεται άμεσα από τα κανάλια και τα ραδιόφωνα.

Τι πιστεύω εγώ προσωπικά;

Ότι ο ένας εκμεταλλευόταν τον άλλον. Ο μεν Τράγκας έκανε τη δουλειά που ξέρει να κάνει καλά και μάλιστα αμοιβόμενος αδρά, δηλαδή τη «μαχητική» δημοσιογραφία που δεν σταματάει πουθενά και σε κανέναν και οι άλλοι έκαναν τη δική τους βρώμικη δουλειά, εκβιάζοντας για κυβερνητικά πακέτα. Κι όταν η δουλειά «έκλεινε», ο Τράγκας έφευγε... νύχτα από το κανάλι ή το ραδιόφωνο.

Αυτό που έμενε όμως στο τέλος, ήταν ότι ο Γιώργος Τράγκας έκανε ολοκληρωμένο ρεπορτάζ και αυτά που έβγαζε στη φόρα ήταν αληθινά παραπτώματα πολιτικών αλλά και άλλων επωνύμων του οικονομικού και κοινωνικού στάτους. Ποτέ κανείς δεν είχε διανοηθεί να τον πάει δικαστικώς για συκοφαντική δυσφήμιση. Κι αυτό από μόνο του λέει πολλά.

Αξέχαστη επίσης, ήταν η κόντρα του με τον ίδιο τον Κων/νο Σημίτη και τις κυβερνήσεις του και όχι αναίτια. Ο Σημίτης, με το «καλημέρα σας» στον πρωθυπουργικό θώκο, ενέδωσε στις πιέσεις των Αμερικανών εκείνον τον μαύρο Γενάρη του 2005, όταν και ξέσπασε η κρίση των Ιμίων. Ο Σημίτης επίσης ευθύνεται τόσο για την παράδοση του Αμπτουλάχ Οτσαλάν στους Τούρκους, όσο και για την τελική αποδοχή των «δικαιωμάτων» της Τουρκίας επί του ελληνικού αρχιπελάγους, του Αιγαίου. Για να μην αναφέρω και τα οικονομικά σκάνδαλα, μικρά και μεγάλα, για τα οποία ευθύνεται εκείνος πρωτίστως αλλά και οι υπουργοί του. Και μόνο το γεγονός ότι οι δύο κυριότεροι υπουργοί του, Τσοχατζόπουλος και Παπαντωνίου βρίσκονται σήμερα στη φυλακή καταδικασμένοι σε βαριές ποινές, τα λέει όλα. Επομένως, οι κραυγές του Γιώργου Τράγκα από το ραδιόφωνο και το «Εν Αθήναις» δεν έβγαιναν επί ματαίω, τη στιγμή μάλιστα που σχεδόν σύσσωμος ο ελληνικός τύπος (Ελευθεροτυπία, όμιλος Λαμπράκη κλπ) τάσσονταν αναφανδόν υπέρ του Σημίτη και της εθνοκτόνου πολιτικής του. Εξ' άλλου, τα αποτυπώματα που άφησε η άφρονος πολιτική του επί των εθνικών κυρίως αλλά και οικονομικών

θεμάτων (είσοδος στο Ευρώ χωρίς αντίκρουσμα), έφεραν την Ελλάδα στο μονοπάτι του τρόμου, της οικονομικής κατοχής και της απώλειας της εθνικής μας κυριαρχίας. Ο αγώνας που έδωσε εναντίον του Σημίτη, πιθανόν μια μέρα να γίνει ακόμη και σενάριο για ταινία ή σειρά που θα τα έχει όλα. Εκβιασμοί, χτυπήματα κάτω από τη μέση, λάσπη, ίντριγκα. Ένας πόλεμος μέχρις εσχάτων και από τις δύο πλευρές. Αυτός όμως που δικαιώθηκε στο τέλος εκ του αποτελέσματος, ήταν ο Γιώργος Τράγκας.

«Μα πού τα βρίσκει και τα λέει;»

Μα από τους ίδιους τους πολιτικούς! Όσο κι αν αυτό ακούγεται ως τραγέλαφος. Κι αυτό ο Τράγκας το εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο. Αφού λοιπόν μέσα από την δημοσιογραφική του μέθοδο δημιουργούσε ένα κλίμα «τρόμου» στο πολιτικό και ελιτίστικο σύστημα, απλά περίμενε τον...επόμενο που θα τον καλέσει στο γραφείο του για μια...κουβεντούλα. Και η «κουβεντούλα» αυτή δεν είχε ασφαλώς ως θέμα της τα «περί ανέμων και υδάτων», αλλά πράγματα και καταστάσεις που αφορούσαν το σκοτεινό παρασκήνιο της διαπλοκής της εξουσίας με την ελίτ των «οικογενειών» που κρατούσαν τα νήματα της οικονομίας. Όλοι όσοι τον πλησίαζαν, θεωρούσαν εαυτόν ως ...παραγκωνισμένοι, είτε από διάφορους «κύκλους» ξένων και ντόπιων συμφερόντων είτε από το περιβάλλον των εκάστοτε πρωθυπουργών. Ήταν τα λεγόμενα... «καρφιά», οι «δοσίλογοι» που θα πούλαγαν και τη μάνα τους για ένα κομμάτι «γλυκιάς» εξουσίας. Αυτοί του έλεγαν και ο Τράγκας ...διασταύρωνε στοιχεία. Δεν τα δημοσίευε, απλά τα κρατούσε στο προσωπικό του αρχείο. Κι όταν ερχόταν η ώρα, τα «έριχνε» είτε στον αέρα των FM, είτε στο δημοσιογραφικό χαρτί. Στην ουσία, κανείς από αυτά τα... «καρφιά» τον γούσταρε. Όλοι τους ήθελαν την κεφαλή του επί πίνακι. Ήταν όμως το...κρυφό τους όπλο για να πάρουν εκδίκηση για την όποια αδικία είχαν υποστεί. Αυτοί «έλεγαν» κι ο Τράγκας «έγραφε». Και ό,τι έγραφε, ήταν πέρα για πέρα αληθινό.

Η «σχολή του Σικάγου», δεν έβγαζε μόνο «οικονομικούς εκτελεστές». Έβγαζε και δημοσιογράφους-εκτελεστές. Ένας από αυτούς, είναι και ο Γιώργος

Τράγκας. Μόνο που αυτός δεν είχε ως σκοπό τη δολιότητα, αλλά την ίδια τη δημοσιογραφική έννοια. Και την «έννομη τάξη» στη ζούγκλα του πολιτικού και οικονομικού κόσμου μιας χώρας - αποικίας. Εκ των πραγμάτων διέφερε παρασάγγας από τους συναδέλφους του και γι αυτό κανείς ουσιαστικά μεγαλοδημοσιογράφος δεν τον «χώνευε» στη πιάτσα. Τον καλούσαν στις εκπομπές τους, περισσότερο για τον ... «χαβαλέ», για το «τζέρτζελο», παρά για να τον τιμήσουν ως παρουσία. Γιατί ο Τράγκας «έφερνε» ακροαματικότητα. Και γιατί οι ερωτήσεις του ή οι απαντήσεις του, έφερναν σε δύσκολη θέση τους παροικούντες των εκπομπών. Οι «καναπεδάτοι» έλεγαν στις γυναίκες τους «Βάλε τη τάδε εκπομπή, θα έχει τον Τράγκα καλεσμένο, να δούμε τι θα τους σούρει πάλι».

Μη ζητάτε εδώ να βρείτε όσοι διαβάζετε το κείμενο αυτό, ιδιοτέλεια ή ανιδιοτέλεια στο δημοσιογραφικό «τέμπο» του Τράγκα. Δεν έχει σημασία. Το κάθε επάγγελμα έχει τις δικές του μεθόδους, που ενίοτε κρύβουν και ιδιοτέλεια και ανιδιοτέλεια. Είναι αδιόρατη η γραμμή που χωρίζει αυτές τις έννοιες. Σημασία έχει ότι ο Τράγκας έκανε αυτό που ΔΕΝ έκαναν οι άλλοι επειδή ήταν αιχμάλωτοι και οι ίδιοι στο σακί της διαπλοκής, εκτελώντας απλά «χάρες» των καναλαρχών αφεντικών τους. Εξ' άλλου, ήξεραν τι έκαναν όταν τον καλούσαν στις εκπομπές τους. Ο Τράγκας τους το δήλωνε ευθαρσώς. **«Έρχομαι μόνο εάν μπορώ να λέω ό,τι θέλω και να στριμώχνω όποιον θέλω».** Κι αυτοί συμφωνούσαν προτού ο Τράγκας ολοκληρώσει τη φράση του.

Το μνημόνιο και ο Γιώργος Τράγκας

Ο Τράγκας στα τέλη της δεκαετίας του 2000 και λίγο πριν τη μεγάλη οικονομική κρίση, βρίσκει ευκαιρία και πουλάει τον όμιλο των εντύπων που εξέδιδε. Εφημερίδες όπως Η ΧΩΡΑ, Η ΒΡΑΔΥΝΗ, αθλητικά έντυπα, το περιοδικό CRASH κλπ, παραχωρούνται έναντι αδράς αμοιβής σε ιδιώτες. Κράτησε μόνο το αγαπημένο του περιοδικό CRASH, που έφερε τη δική του σφραγίδα και υπογραφή. Πολλοί συνάδελφοί του τον είχαν κατηγορήσει ότι τα «έπαιρνε» από τη κυβέρνηση Καραμανλή για να χαλιναγωγεί τις όποιες φατριές μέσα στο κόμμα, ιδίως αυτή της οικογένειας Μητσοτάκη. Κι

αυτό γιατί με βάση τα επίσημα στοιχεία της κυκλοφορίας των εφημερίδων, τα έντυπα που εξέδιδε δεν ξεπερνούσαν το όριο των 5000 φύλλων όλα μαζί καθημερινά (αυτό το τελευταίο όμως «παίζεται», διότι ήταν γνωστό στη δημοσιογραφική πιάτσα ότι τα έντυπα του Τράγκα μοιχοκόρονταν και από τα δύο πρακτορεία διανομής τύπου, ΕΥΡΩΠΗ και ΑΡΓΟΣ, κατόπιν «εντολών άνωθεν») Οι πράξεις του όμως έδειχναν το αντίθετο. Δεν ασχολούνταν μόνο με το μητσοτακέϊκο, αλλά κυρίως με τους ανίκανους και «λίγους» υπουργούς του Καραμανλή, ακόμη και με τον ίδιο προσωπικά.

Η Λίνα Παπαδάκη στο Protagon, γράφει ένα κείμενο την 1η Νοεμβρίου του 2012, στη καρδιά της μαύρης εποχής των μνημονίων για τον Γιώργο Τράγκα που δίνει όλη την ουσία της πορείας του δημοσιογράφου όχι μόνο στα χρόνια της οικονομικής κατοχής, αλλά και γενικότερα στο χώρο της δημοσιογραφίας και σημειώνει: *«Η ραγισμένη φωνή του συμπύκνωση τις δεκαετίες των μοναχικών του μαχών, το υγρό του βλέμμα το παράπονο από τις αδικίες που έχει σωρεύσει η ρωμαλέα του πλάτη, η στάση του σώματος την αποφασιστικότητα του ατρόμητου αγωνιστή, οι μεγάλες λέξεις βγαλμένες από την βαθιά αισθαντικότητα του ευαίσθητου επαναστάτη. Ένας μοναχικός σταυροφόρος της ενημέρωσης απέναντι στους αδίστακτους ισχυρούς, ένας Ρομπέν των Ερτζιανών, ακάματος παραστάτης των αδύναμων της κοινωνίας. Και φυσικά το σύστημα επιστρατεύει όλο το οπλοστάσιο που διαθέτει εναντίον του. Τον βομβαρδίζει με πολλά εκατομμύρια τα οποία εκείνος υποδέχεται χωρίς να λυγίζει όπως όλες τις άλλες επιθέσεις. Μόνο το 2007 – γράφτηκε και δεν διαψεύθηκε ότι – εξαπέλυσαν αλύπητα 3.400.000 ευρώ κρατική διαφήμιση στην φτωχική, λίγων δεκάδων κυκλοφορίας, πλην τίμια και αδούλωτη εφημερίδα του, τη στιγμή που οι μεγάλες εφημερίδες του συστήματος υπέστησαν επίθεση από τα μισά μόλις ευρώ. Κανείς δεν βύθισε την Χώρα. Εκείνος, ανυποχώρητος μέχρι τέλους στις επάλξεις υπομένει, όπως πάντα, αγόγγυστα την αδικία. Τα ευρώ βαραίνουν την τσέπη του αλλά έχει μάθει να δίνει μάχες με όλες τις συνθήκες. Τώρα η θέση μάχης είναι απέναντι στο Μνημόνιο. Κι ας είναι αυτό που τον έχει απαλλάξει από την αδυσώπητη επίθεση με ευρώ που δεχόταν τα προηγούμενα χρόνια. Το συμφέρον του θα κοιτάξει ή τον κοσμάκη;*

Εξάλλου δεν είναι μόνος. Στο πρόσωπό του τον άνθρωπό τους βλέπουν πολλοί από αυτούς που μας συνόδεψαν, συναγωνιστές»....

Ο Γιώργος Τράγκας, σε όλη την περίοδο των μνημονίων, βρέθηκε ακριβώς απέναντι σε όλους όσους έφεραν αυτή τη λαίλαπα στη πατρίδα μας. Μόνος στην κυριολεξία εναντίον όλων. Τα τηλεοπτικά κανάλια της εποχής, MEGA, ANT1, ALPHA πληρωμένα αδρά για τις υπηρεσίες τους, προσπαθούσαν μέσω καλοπληρωμένων δημοσιογράφων (Μπάμπης Παπαδημητρίου, Γιάννης Πρετεντέρης, Όλγα Τρέμη κλπ) να πείσουν τους δύσμοιρους Έλληνες ότι ό,τι συνέβη, ήταν για το...γενικότερο καλό. Απλώς υπήρχαν και οι παράπλευρες απώλειες, δηλαδή η φτώχεια, η καταστροφή της μεσαίας τάξης, η ανεργία, το κλείσιμο των καταστημάτων, η πείνα. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ένα πρώην στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, η Λούκα Κατσέλη, καλεσμένη σε εκπομπή του MEGA τον Απρίλιο του 2012, δεν δίστασε να αποκαλέσει όλους τους δημοσιογράφους του τότε MEGA, ότι ήταν...σταυροφόροι του μνημονίου μπροστά στα εμβρόνητα μούτρα του Νίκου Στραβελάκη. Μετά από αυτή την συνέντευξη, απλά η Λούκα και το μικρό κόμμα της «εξαφανίστηκαν». Σημειωτέον, το κανάλι τότε, έδινε τεράστια μάχη για να μη κλείσει κάτω από το βάρος των χρεών και έκανε ό,τι μπορούσε για να φανεί «αρεστό» στην τρόικα και στον Αντώνη Σαμαρά, τον πρωθυπουργό που υλοποίησε τους νόμους των μνημονίων και υπηρέτησε, έστω και με εντάσεις, την ίδια τη Μέρκελ. Ο μόνος που στεκόταν απέναντι, ήταν ο Τράγκας, που τότε εξέπεμπε μέσα από τις συχνότητες του ρ/σ Real FM, ιδιοκτησίας Ανδρέα Κουρή και Νίκου Χατζηνικολάου. Ο δεύτερος μάλιστα, υπέστη (καθ' ομολογίαν Τράγκα) τρομακτικές πιέσεις από το περιβάλλον του «Μαξίμου» στο να τον «τελειώσει» από το σταθμό. Τελικά, μετά από μεγάλες πιέσεις, το καλοκαίρι του 2014, ο Τράγκας «υποκύπτει» στις πιέσεις και...όταν επανέρχεται τον Σεπτέμβρη, «σταματάει» τις επιθέσεις εναντίον του Σαμαρά και της κυβέρνησης του, μιλάει για...εθνική ομοψυχία(!) και ρίχνει τα βέλη του πλέον στον ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος βρισκόταν ήδη σε τροχιά εξουσίας. Η συγκεκριμένη στάση του προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών από ακροατές του ρ/σ, «αριστερής» απόχρωσης οι περισσότεροι, οι οποίοι άρχισαν να βρίζουν μέσω μηνυμάτων τον Τράγκα για τη στάση του. Μάλιστα το περιοδικό UNFOLLOW του Λευτέρη Χαραλαμπόπουλου της ανεξάρτητης

αριστεράς, «σταυρώνει» κυριολεκτικά τον Τράγκα με ένα άρθρο - φωτιά με τίτλο «Γιώργος Τράγκας ή Τράμπας ή Φράγκας» κατηγορώντας τον ότι πρόδωσε τις πεποιθήσεις του και τα πιστεύω του έναντι «εκδούλευσης» η οποία αφορούσε τη δικαστική διαμάχη για φορολογικές υποθέσεις του σπιτιού του. Ο Τράγκας απάντησε άμεσα μέσω του ραδιοφώνου στον Χαραλαμπόπουλο, αλλά ο άλλος επανήλθε με νέο άρθρο, αυτή τη φορά στο διαδίκτυο. Το περιβάλλον του Τράγκα τότε τον συμβουλεύει να μη δώσει άλλη συνέχεια στο θέμα και μάλλον έληξε εκεί. Ήταν χαρακτηριστική επίσης η δήλωση που είχε κάνει τότε λίγο πριν τις κρίσιμες εκλογές του Ιανουαρίου του 2015 ο άλλος μεγαλοδημοσιογράφος και τηλεπερσόνα του καναλιού του Κουρή **Contra Channel** Αιμίλιος Λιάτσος, ο οποίος επισημαίνει: **«Δεν ξέρω ειλικρινά γιατί ο Γιώργος ο Τράγκας άλλαξε ξαφνικά γραμμή, θα τον καλέσω όμως στην εκπομπή μου εδώ στο Contra και ελπίζω να απαντήσει με ευθύτητα στα ερωτήματά μου»**

Ο Τράγκας δεν πήγε ποτέ στην τηλεοπτική εκπομπή του Λιάτσου.

Σημειωτέον, ότι ο Λιάτσος είχε και ο ίδιος εκπομπή στο ρ/σ Real FM την ίδια περίοδο με τον Τράγκα.

Ο Τράγκας φεύγει από τον Real FM λίγο μετά την δεύτερη ήττα της ΝΔ στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του ιδίου έτους, με αφορμή τη λήξη του συμβολαίου του. Οι λόγοι όμως ήταν άλλοι. Η ιδιοκτησία, που επρόκειντο στον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνηση του, δεν ήθελε άλλο τον Τράγκα στα πόδια της. Ευνόητο και κατανοητό.

Ήταν μια μαύρη σελίδα στην ιστορία του Τράγκα η συγκεκριμένη περίοδος. Μαύρη και σκοτεινή. Μια περίοδος που αποτέλεσε «στίγμα» στην πορεία του. Ο μόνος που μπορεί να δώσει μια πειστική εξήγηση για το τι έγινε τότε, είναι μόνο ο ίδιος και κανείς άλλος. Ελπίζω μια μέρα να το κάνει.

Ο Μητσοτάκης, ο Τσιόδρας και ο...ανηψιός

Ο Τράγκας και η ομάδα του, μετά τον Real FM και τα θλιβερά γεγονότα της περιόδου 2014-2015, επανέρχεται στα ερτζιανά στο ραδιόφωνο που είχε

ιδρύσει η ιδιοκτησία της εφημερίδας «ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ» και με διευθυντή ειδήσεων τον κουμπάρο του Δημήτρη Τζένο, με σκοπό να δώσει ακόμη πιο έντονο αντιπολιτευτικό τόνο εντάσσοντας στο δυναμικό του τον πιο σκληρό και τραχύ δημοσιογράφο της χώρας. Ο Τράγκας επανήλθε δριμύτερος στην αντιμνημονιακό του αγώνα, στηλιτεύοντας με παρρησία τις επαναλαμβανόμενες «κωλοτούμπες» του Αλέξη Τσίπρα, αλλά και τους παντελώς ανθελληνικούς νόμους οι οποίοι δημοσιεύονταν στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως με ρυθμό πολυβόλου. Πρωτοστατεί στη μάχη κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών, με μάζεμα υπογραφών ακροατών αλλά και στη συνεπικουρεία όλων όσων διοργάνωναν συλλαλητήρια με αποκορύφωμα αυτό του Ιουνίου του 2018, όταν όλη η Ελλάδα κατέβηκε στο Σύνταγμα, γεμίζοντας ασφυκτικά την πλατεία και τους παρακείμενους δρόμους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κάνει ό,τι μπορεί για να υποβαθμίσει το γεγονός και ο Τράγκας με την βαριά φωνή του στήνει στον τοίχο όλους όσους συνέβαλλαν στο να περάσει από τη Βουλή η επονείδιστη συμφωνία. Ήταν ένας αγώνας άγονος από όλες τις πλευρές και προκαλεί τη μήνη όχι του Τσίπρα, αλλά του ιδίου του Κυριάκου Μητσοτάκη, ο οποίος βρισκόταν κιόλας μισό βήμα πριν την είσοδο του Μεγάρου Μαξίμου. Ο Μητσοτάκης δεν άσκησε κανένα απολύτως βέτο, ούτε και συμμετείχε αυτός και το κόμμα του στις διαμαρτυρίες, προφασιζόμενος τη γνωστή σε αυτόν και σε όλους...ψυχραιμία. Ο Τράγκας κατάλαβε ότι και ο ίδιος ο Μητσοτάκης είχε συναινέσει και αύξησε τους τόνους εναντίον του. Κατόπιν νέων πιέσεων, ο Τράγκας επανέρχεται για ένα διάστημα σε μια...κανονικότητα, αλλά ξεκινάει άλλο τέμπο, χαρακτηρίζοντας αναξιόπιστο όλο το πολιτικό σύστημα πλέον. Ήταν ζήτημα χρόνου πια η αποπομπή του από τα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ, παρά το γεγονός ότι συνέβαλε τα μέγιστα στην ανόρθωση του σταθμού.

Οι πρώτες μέρες της διακυβέρνησης Μητσοτάκη, τον βρίσκουν σε ...διακοπές, αλλά παράλληλα κάπου κάπου αρθρογραφεί κιόλας. Από τον Νοέμβρη του 2019, ο Τράγκας ανεβάζει σταθερά τον αντιπολιτευτικό του τόνο εναντίον της κυβέρνησης Μητσοτάκη παρά τις «νουθεσίες» των ιδιοκτητών, και όταν ο Ερτογάν ανακοινώνει τη συμφωνία για κοινή ΑΟΖ με τον κυβερνήτη της Λιβύης Σάρατζ, ο Τράγκας εκτινάσσει τον αντιπολιτευτικό του τόνο στα ύψη, ξεδιπλώνοντας όλο το φάσμα των

προθέσεων Μητσοτάκη τόσο για τα εθνικά θέματα, όσο και για τα εσωτερικά. Τα πράγματα ξεφεύγουν, όταν ο Μητσοτάκης στέλνει τα ΜΑΤ στα νησιά του Αιγαίου όπου υπήρχαν χορ σπότ λαθρομεταναστών, με σκοπό να εμποδίσει το πλήθος στο να αντιδράσει στα σχέδια του που είχαν ως στόχο την ανέγερση μόνιμων κτιρίων για την φιλοξενία των λάθρο, αθετώντας στεγνά την υπόσχεση του για αποσυμφόρηση των νησιών. Ο Τράγκας σχεδόν κάλεσε τους πάντες να αντισταθούν και πράγματι ο λόγος του έπιασε τόπο. Τα ΜΑΤ αποσύρθηκαν άρον άρον, έχοντας υποστεί μέχρι και ξυλοδαρμούς από το μανιασμένο πλήθος. Μεσολάβησε κατόπιν και η καθολική αντίσταση των Ελλήνων θρακιωτών στην απόπειρα της Τουρκίας να περάσουν από τα σύνορα 50.000 λαθραίους, αντίσταση την οποία χρέωσε ο Τράγκας (και δικαίως) στις αστυνομικές δυνάμεις, τις δυνάμεις του στρατού αλλά και των ίδιων των θρακιωτών οι οποίοι μάχονταν με νύχια και με δόντια για να κρατήσουν ασφαλή τα σύνορα.

Ο Μητσοτάκης κατάλαβε πως η δύναμη του λόγου του Τράγκα ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσο ήθελε να νομίζει και αναθέτει στο «παρακράτος» που ο ίδιος δημιούργησε, την άμεση και καίρια εξόντωση του. Παράλληλα η Ελλάδα ζούσε στον ρυθμό του τρόμου με τον κορωναιό και ο Τράγκας φώναζε προς τον υπουργό Υγείας Κικίλια για άμεση επάνδρωση των νοσοκομείων με γιατρούς και νοσηλευτές. Όταν άρχισε το lockdown και αφού διαπιστώθηκε τόσο από τις έρευνες του Τράγκα οι οποίες ήταν πραγματικά συγκλονιστικές, για τις πραγματικές ιδιότητες του κορωναιού και όχι αυτές που τα ΜΜΕ και οι λοιμωξιολόγοι διέδιδαν, ξεκίνησε τον άγριο πόλεμο εναντίον της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των λοιμωξιολόγων Τσιόδρα, Σύψα, Κοντοζαμάνη και άλλων, κατηγορώντας τους ευθέως ότι τα έπαιρναν χρόνια από τις φαρμακευτικές εταιρείες ClaxonSmithKlein και Novartis για να προωθούν μέσω του τρόμου τα δικά τους φάρμακα και όχι αυτά που προωθούσαν διάσημοι γιατροί όπως ο Ντιτιέ Ραούλ, ο καθηγητής- αυθεντία στους ιούς Ν. Ιωαννίδης του Stanford και άλλοι. Παράλληλα μέσω των αποκαλυπτικών του ρεπορτάζ και χωρίς κανείς να αρθρώσει αντίλογο πάνω σε αυτά, δίνεται η πραγματική εικόνα τόσο των ελίτ της ΝΤΠ που θέλουν μέσω του ιού να ελέγξουν όλον τον πλανήτη, αλλά και τον πραγματικό ρόλο της κυβέρνησης Μητσοτάκη για την Ελλάδα.

Το Μαξίμου θορυβείται από τις αποκαλύψεις και αντιδρά άτσαλα και αστόχαστα. Ο Μητσοτάκης δίνει εντολή στον ...ανηψιό του, Γρηγόρη Δημητριάδη, να «τελειώσει» άπαξ και δια παντός τον Τράγκα από παντού. Δηλαδή να τον «σκοτώσει» δημοσιογραφικά και κοινωνικά, βάζοντας φραγμό στο δημοσιογραφικό του στόμα, αποκλείοντας τον από όλα τα ΜΜΕ, μικρά και μεγάλα. Στο μεταξύ, όλα τα ΜΜΕ, ενισχύονται με μεγάλα ποσά προκειμένου να κρατήσουν τον κόσμο «τρομοκρατημένο» μέσω της καμπάνιας «Μένουμε σπίτι» η οποία κόστισε περίπου 120 εκατομμύρια ευρώ. Ζεστό χρήμα από το πουθενά, σε μια περίοδο ισχνών αγελάδων για όλους. Πράγματι, ο Τράγκας μαθαίνει ότι η διορία του είναι μέχρι τέλους του Μαΐου και μάλιστα δια στόματος του κουμπάρου του, του Δημήτρη Τζένου. Αλλά το μεγάλο χτύπημα ήρθε από τον τηλεοπτικό σταθμό Αχίον24, σταθμό στον οποίο ο Τράγκας δούλευε αμισθί, αμοιβόμενος μόνο από τους σπόνσορες του. Ο σταθμός ξαφνικά βρέθηκε μέσα στη δεκάδα ακροαματικότητας ελέω Τράγκα, αλλά αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο στο να τον απομακρύνει η διοίκηση του σταθμού με ένα απλό SMS. Άλλως τε, η εντολή του Δημητριάδη ήταν σαφής: «Τελειώστε τον!»

Ο Τράγκας όμως, είχε λάβει από πολύ πριν τα μέτρα του και σχεδόν αμέσως μετά την απόλυση του από τα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ, ξεκίνησε αμέσως εκπομπές σε έναν άλλον μικρό και ασήμαντο ως χτές ρ/σ, τον ΕΛΛΑΔΑ 94,3 ιδιοκτησίας εκείνου του περίεργου τύπου-αναρχοροκά Κώστα Μυλωνά, που έκανε τις μεταμεσονύκτιες εκπομπές στο πάλαι ποτέ κανάλι του Κουρή στη δεκαετία του 90. Και όχι μόνον αυτό, αλλά μεταφέρει εκεί και όλον τον όμιλο της εφημερίδας ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, με μια πλειάδα δημοσιογράφων με σκοπό να τον καταστήσει άμεσα ανταγωνίσιμο έναντι των υπολοίπων. Το ρουά μάτ ενός πολύ σκληρού «καριόλη» της δημοσιογραφίας στο διεφθαρμένο εδώ και δεκαετίες Μέγαρο Μαξίμου.

Είναι πραγματικά απορίας άξιον, το πόσο ερασιτεχνικά έδρασαν οι παρακρατικοί στο ζήτημα αυτό. Αντί να βρούν άλλους τρόπους, πολύ πιο ήπιους και πολύ πιο «έγκριτους» να αντιμετωπίσουν το αντιπολιτευτικό μένος ενός δημοσιογράφου, αυτοί επέλεξαν τον πιο κατάφωρα εξόφθαλμο. Το να εκτεθούν δηλαδή με αυτόν τον τρόπο.

Η αλαζονεία που κυριαρχεί σε κάθε ολοκληρωτικό καθεστώς, είναι η μόνη

εξήγηση. Γιατί η Ελλάδα, ΕΧΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ αυτή τη στιγμή, είτε μας αρέσει είτε όχι. Και η συνέχεια που θα έχει το θέμα, θα είναι απείρως πιο ενδιαφέρουσα.

Εν κατακλείδι...

Ο Γιώργος Τράγκας, δεν είναι μόνο ένας «σκληρός καριόλης» της δημοσιογραφίας. Είναι ο μοναδικός Έλληνας δημοσιογράφος που ασκεί ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ στους καιρούς που ζούμε. Είναι ο μόνος που έχει σηκώσει στις πλάτες του την ίδια τη χώρα και τον λαό της, ενάντια σε ένα σάπιο, διεφθαρμένο και ξεπουλημένο «Ψευτορωμαϊκό» που πνέει τα λοίσθια.

Ο λόγος του Τράγκα είναι πέρα για πέρα αληθινός. Γι αυτό ακριβώς συνετάχθη και το «συμβόλαιο θανάτου» του από το παρακράτος του Μητσοτάκη. Ο Τράγκας ξέρει τα πάντα για την «Σαγράδα Φαμίλια», όπως την αποκαλεί. Οι αποκαλύψεις του φωτιά, που κανείς από αυτούς δεν μπορεί να σβήσει.

Κανένα από τα πληρωμένα αδρά με κρατικό χρήμα ΜΜΕ, δεν ψέλλισε ούτε μια κουβέντα γι αυτόν τον υπέρμετρο φασισμό του Μητσοτακείκου. Ουδείς ανέφερε το παραμικρό, ενώ φροντίζουν να μας...ενημερώνουν τακτικά για την...πορεία της υπόθεσης του βιτριολίου στην 33χρονη Ιωάννα. Λες και αυτό είναι το θέμα που μας απασχολεί και όχι το μαύρο φάσμα της κατάρρευσης της οικονομίας μας από τα απάνθρωπα «μέτρα» εναντίον μιας...κοινής γρίπης(!), που το μόνο της ιδίωμα είναι η...επιθετική διάδοση της. Κανείς δεν βγάζει την παραμικρή κουβέντα για το δράμα των νησιωτών μας, που έχουν καταστραφεί, παρά το γεγονός ότι ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΚΡΟΥΣΜΑ στα νησιά μας. Κανείς δεν αναφέρει τίποτε για τα παιδιά που ξανάρχισαν να λιποθυμούν από τη πείνα στη Ρόδο - στη Ρόδο! για φαντάσου - λόγω της παρατεταμένης ανεργίας και τη μη λειτουργίας των ξενοδοχειακών μονάδων. Και όλα αυτά γιατί; Για να μπορέσει να πουλήσει αύριο με άνεση ο Μπίλ Γκέιτς και οι φαρμακοβιομηχανίες τα άχρηστα και επικίνδυνα εμβόλια τους αλλά και να ελεγχθεί καλύτερα και αποτελεσματικότερα η Ελλάδα, το «κακό και ατίθασο παιδί» της νεοταξικής πραγματικότητας.

Αγαπητέ μου κύριε Μητσοτάκη, δυστυχώς ΑΤΥΧΗΣΕΣ. Κατάφερες να ηρωοποιήσεις έναν απλό δημοσιογράφο και να τον κάνεις Σύμβολο Αντίστασης. Και δεν είναι μόνο αυτή η ατυχία σου. Η ατυχία σου είναι άλλη. Ότι τα έβαλες με τον πιο «σκληρό καριόλη» της δημοσιογραφίας, που ξέρει τόσο εσένα, όσο και τη φαμίλια σου, καλύτερα από όσο ξέρετε εσείς τον ίδιο σας τον εαυτό. Από εδώ και μπρός, να είστε έτοιμοι, όλοι οι μητσοτακαίοι, να τον...υποστείτε. Κι αυτό, στο λέω προκαταβολικά, ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΒΓΕΙ ΣΕ ΚΑΛΟ.

Στα χρόνια της Επανάστασης, ανδρώθηκε ένας άλλος «σκληρός καριόλης» της Ιστορίας, ο Γεώργιος Καραϊσκάκης. Ναί αυτός που ένα από τα...απίθανα στελέχη της επιτροπής 2021 προσπάθησε να... αποδομήσει, τρομάρα του. Αυτός ο Καραϊσκάκης λοιπόν, με τη δυναμική του επέμβαση, το αθυρόστομο του χαρακτήρα του αλλά και τη σκληρότητά του, έσωσε την τελευταία στιγμή την Επανάσταση που οι «λιμοκοντόροι» και οι «νενέκοι» σαν τον Μητσοτάκη ας πούμε ή τον Τσίπρα και όλον αυτόν τον απίθανο συρφετό των τρωκτικών που μας κυβερνούν, παραλίγο να καταφέρουν να την σβήσουν. Ο Καραϊσκάκης έγραψε «εις τον μπούτσον του» τους πάντες και καθάριζε ό,τι τούρκικο φακιόλι έβλεπε μπροστά του. Ούτε η σφαίρα που δέχτηκε στο στομάχι τον λύγισε. Δεν ήταν ο ήρωας που θέλαμε, αλλά ο ήρωας που ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΑΝ. Το κατάλαβες αυτό κύριε Μητσοτάκη; Ελπίζω πως ναί.

Ο Τράγκας λοιπόν ίσως να μην είναι (για πολλούς), ο άνθρωπος που θέλαμε. Είναι όμως ο άνθρωπος που ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΩΡΑ. Για να μη σβήσει η φλόγα της Αντίστασης, μέχρι την τελική Ωρα που έρχεται οσονούπω.

Πύρινος Λόγιος
Sergioschrys@outlook.com